

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. H. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Škopkem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 59, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2026, č. j. 22 A 8/2026-35, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2026, č. j. 22 A 8/2026-35 **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2026, č. j. MV-108913-16/OAM-2025, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 12. 6. 2025, č. j.: CPR-4630-24/ČJ-2025-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla mu stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování stěžovatele, a lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Stěžovatel se dostavil dne 31. 1. 2025 k podání žádosti o mezinárodní ochranu, nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Dne 4. 2. 2025 bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu absence platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. V tento den byl proveden i výslech stěžovatele, o němž byl sepsán protokol. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní

ochrany, bylo řízení o správním vyhoštění přerušeno; po rozhodnutí o mezinárodní ochraně v prvním stupni bylo v řízení pokračováno (vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 31. 5. 2025, č. j.: CPR-4630-19/ČJ-2025-931200-SV).

[3] Stěžovatel uvedl, že je svobodný a bezdětný, cestovní pas ztratil v Rumunsku, kam vycestoval v září 2019 na pracovní vízum platné do roku 2021; pomocí převaděče se na konci roku 2021 dopravil do Prahy, kde v areálu SAPA pracoval jako pomocník při skládání zboží, asi po třech měsících začal pracovat jako pomocný dělník na stavbách na různých místech v České republice. Stěžovatel si byl vědom, že na území přicestoval nelegálně bez povolení a bez cestovního dokladu, ubytovatel je jen jeho známý. V zemi původu žije jeho matka a dvě starší sestry, měl zde velké dluhy a nemohl najít práci, aby je splatil, začal proto podnikat a bral si půjčky, které nedokázal splácet. V zemi původu není politicky, společensky ani nábožensky aktivní. Kdyby se musel vrátit do Vietnamu, tak by nemohl zaplatit své dluhy; prostředky k vycestování neměl. V domovské zemi mu nehrozí mučení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nucené práce ani zbavení svobody, naopak má záruku osobní bezpečnosti a práva na spravedlivý proces, v domovské zemi má možnost, aby jeho záležitosti byly projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. V České republice nemá vazby, je zdravý, na území se nenachází žádná osoba, k níž by ukončení stěžovatelova pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Není mu známa žádná překážka či důvod, který by mu znemožňoval vycestování z České republiky. V případě uložení správního vyhoštění se může vrátit do vlasti a vycestuje dobrovolně.

[4] Stěžovatel v **kasační stížnosti** proti zamítavému rozsudku městského soudu požádal o přiznání odkladného účinku. Uvedl, že nutnost opuštění území České republiky v době před rozhodnutím o kasační stížnosti by znamenalo pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalovanému (přitom stěžovateli nejsou známy žádné další osoby zúčastněné na řízení), a současně přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Možnost stěžovatele komunikovat se svým právním zástupcem by při pobytu stěžovatele ve Vietnamu byla velmi ztížena mj. tím, že stěžovatel neumí česky. Tato skutečnost je lépe řešitelná v České republice, kde se nachází více krajanů, kteří češtinu ovládají, resp. tlumočníků do češtiny. Ve Vietnamu uvedené možnosti jsou velmi omezené. Dle názoru stěžovatele nejsou v jeho případě použitelné závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č.j. 8 Azs 339/2019-38 v tom smyslu, že při neznalosti češtiny a menšímu množství tlumočníků do češtiny ve Vietnamu by nemohl účinně využít mobilní aplikace, zejm. pro navázání komunikace se svým právním zástupcem. Nelze souhlasit ani s argumentem, že současné technické možnosti, např. překladače dostupné na internetu, jsou způsobilé překonat jazykovou bariéru.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti a žádosti na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[6] Podle § 107 s. ř. s., kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

pokračování

[7] Z těchto ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něho nepříznivého soudního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38).

[8] Povinnost tvrdit a prokázat hrozbu újmy tíží stěžovatele (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Afs 275/2017-20). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí významná újma vznikne, a vysvětlení, v čem tato újma spočívá, včetně uvedení jejího rozsahu. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší (resp. významné) újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k tvrzením uplatněným v návrhu, k jehož unesení je nutné, aby stěžovatel svá tvrzení, jimiž odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50).

[9] Stěžovatel obecně konstatoval, že mu vznikne větší újma než žalovanému či jiným osobám, nicméně tuto újmu blíže nespecifikoval; uvedl pouze, že bude pro něj ve Vietnamu ztížené komunikovat se svým zástupcem, a to jak kvůli velké vzdálenosti, tak i kvůli jazykové bariéře.

[10] Dle Nejvyššího správního soudu závěry, které učinil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, jsou na případ stěžovatele zcela přílehlivé. Samotná účast cizince na soudním jednání není důvodem k přiznání odkladného účinku, tím spíše u kasační stížnosti, kde je řízení vymezeno především písemnými podáními, kdy účast v řízení o kasační stížnosti obvykle spočívá toliko v podání (odůvodnění) kasační stížnosti a v případném využití práva podat repliku k vyjádření dalších účastníků tohoto řízení. V úvahu mohou přicházet též úkony související s dalšími procesními právy a povinnostmi účastníků, a je zde vyžadované povinné zastoupení. Povaha řízení o kasační stížnosti se významně odlišuje obvyklou mírou osobní účasti stěžovatelů v takovém řízení. Rozšířený senát konstatuje v bodě 57, že „nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku bez dalšího ani ta skutečnost, že jinak by musel cizozemský stěžovatel vycestovat z území státu, a ztratil by tak možnost přímého kontaktu se svým advokátem v řízení o kasační stížnosti“. V bodě 58 uvádí, že „právě uvedené platí tím spíše, pokud zákonodárce v určitých typech věcí odkladný účinek ze zákona cizincům přiznal, v jiných typech věcí naopak nepřiznal. Nelze soudním výkladem nastavit podmínky přiznání odkladného účinku tak, že je v podstatě splní každý cizinec, kterému hrozí povinnost opustit území státu. Jak správně uvádí usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, v bodě 7, takový přístup by „vedl k paušálnímu přiznávání

odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, čímž by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona“.

[11] Aby i v těchto případech byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, tak by musely nastoupit závažné okolnosti na straně stěžovatele, které by přiznání odkladného účinku odůvodňovaly; typicky skutečnosti týkající se rodinného či soukromého života stěžovatele. Stěžovatel v České republice nemá vytvořené žádné nadstandardní vazby kromě přirozeně vytvořených vazeb, které si tu za dobu pěti let pobytu vytvořil. Nemá zde žádnou rodinu, ta je naopak ve Vietnamu. Jazyková bariéra je naprosto přirozená věc, pokud cizinec a advokát nemluví stejným jazykem, tato mezi nimi existuje i na území České republiky. V době velmi rychle se vyvíjejících technologií a umělé inteligence není přeložení z češtiny do vietnamského jazyka a opačně problémem, zvláště při písemné (mailové) komunikaci, kterou nepochybně stěžovatel je schopen se svým advokátem realizovat.

[12] Nejvyšší správní soud nezjistil okolnosti, které by svědčily o tom, že situace stěžovatele patří právě mezi ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen. Nejvyšší správní soud neshledal naplnění již první z objektivních podmínek pro přiznání odkladného účinku (vznik závažné újmy).

[13] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. května 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu